

טכס ההלוויה נפתח זה עתה. המשפחה החזה הוזרת לארמון הנשיא יהודית ליכטנשטיין ווייצמן. אחות הנשיא שהיתה מורה לתפירה בגמנסיה. הרצליה. התכופפה על הקבר כדי להרים קמץ חול. כרעה תחתה ונפדה. המצלמה מנציחה תמונת-רגע: האלופ אכידר וקצין של חייל-הים נמשו את מקומותיהם. קפצו אל הזקנה, עזרו לה לקום. כעבור דקות ספורות חזרה למקום יורה מבנות המשפחה, חיפשה בין הזרים עד שמצאה את מבוקשתה - כפפה שחורה שנפדה במקום מידי גב ליכטנשטיין.

קטנה בעל המשמר בישרה באחד מימי הש"כ בוע שעבר את דבר מותו, לאחר שלחם שלשה ימים ברעל הנחש אשר בגופו. הוק' דש למקרה, שזוכר כי בארץ מצויים נח' שים ארסיים משלה, בערך חלק מאתיים נח' השטח שהקדישו העתונים לשני המקרים האחרים, שלא נסתימו באסון, אך היו מי שעשעים בהרבה יותר.

חנוך

הידים שהתירו והידים שאסרו

תלמידי האוניברסיטה העברית בירושלים, שהתקוממו לפני ארבעה חדשים כנגד שכר הלימוד החדש, שינו תוך שבוע ימים את דעתם, החליטו ברוב קולות מכריע: לשלם! הכסיס הנהלת המכללה, שהשיבה לשבייתה השבתת הלימודים, עלה יפה. באותו אולם קולנוע ירושלמי* בו הורמו, אך שבוע לפי ני כן, מאות ידים לטובת השבייתה, התנוססו אותן ידים, ניפצוה.

את האסיפה השניה פתח עמיקם גור" ביץ, שחרחר, בשעות הפנאי קריין קול ישראל, שרוח מהפכנית, חכללית, אך קצרת חיים, העלתה אותו לפני ימים ספורים לראש ועד הפעולה. גורביץ מסר דו"ח על המאבק לשכר לימוד נמוך, שיאפשר לכל סטודנט, ללא הבדל הכנסות אביו, לקנות השכלה גבוהה. הדו"ח היה עגום. במאבק היו הסטודנטים בודדים לחלוטין. ההצעה התכסיסית, שהוגשה להנהלת האוניברסיטה, לנהל חזית משותפת כנגד אדישות הממשלה לא נתקב" לה על ידה, כשם שלא נתקבלה ההצעה לקבוצ את שכר הלימוד האחד ל-56 ל"י, להיטיב בעת ובעונה אחת את תנאי החיים של הסטודנטים (שכון, מסעדות מיוחדות).

הרוח המהפכנית שככה. משרדי הממשלה אליהם פנה הועד החדש במשך השבוע (שהיה למעשה רק חצי שבוע, לרגל אבל הנשיא) אטמו אזנים, לא הבטיחו דבר. כתובת ממשלתית אחת, רשות השילומים, אליה רצו הסטודנטים לפנות בבקשה להק צבת צריפי מגורים גרמניים, לא היתה קיימת כלל. ח"כ שושנה פרסיץ, יושב ראש ועדת החינוך והתרבות בכנסת, קיבלה את פני חברי ועד הפעולה, קנתה את חוסי מיהם, אמרה: "איך אתם רשאים לכלל תבי" עות. עליכם להיות אסירי תודה שהמוסדות בכלל מקשיבים לעצמותיהם."

הנצחונות עליהם יכול היה גורביץ לספר במבטאו הקורני-ישראלי המילרעי היו אפסיים: קומץ אגרות ומברקי ברכה שנתקבלו ל" רגל השביתה. קריאות הביניים שגורקו בחלל האולם כבר בראשית האסיפה סימנו את הה מפנה שחל תוך ימים ספורים: הרוח המהפכנית שככה, 665 קולות הביעו את רצונם להפסיק את השביתה, לעומת 266 שהצביעו בשעתו לטובתה.

מחייבי הפסקת השביתה נעזרו בתעמולתם על ידי שנים מאנשי המכללה; הרקסור, * אוריון.

בסידרת מסיבות וסיורים למוזונים לכבוד פתיחת העונה, ביקשו להאריך את חודשי ה" ביקורים לטבריה. חודשי הסתיו הם התקור פה האידיאליים לטבול בחמי טבריה, הסבירו. "מזג האוויר נאה, בתי המלון עודם פנויים." הפצת הרעיון כי העונה אינה רק כמה חר דשים בוערים, עשויה לא רק לפזר את ריכוזי המבקרים על פני תקופה ארוכה יותר, אלא גם למשוך מתנפשים בחודשים שאינם נחשכים כמתאימים לבילוי בטבריה. "איך כל סי" בהי" הדיעו מלונאי טבריה, "שלא היה גם עונה קיצית. במקום ללכת לרחץ במעונות החמים ישכשכו המבקרים במי הכנרת."

עיתונות

משקולת בעלת אשקל

רוב קוראי דבר מיום 11.11.52 לא הבחינו כי הכותרת שתחת לתמונה בעמוד הראשון לא היתה נכונה. הכותרת הסבירה: "בנו של הנשיא ורעייתו בכואם מלונרון." בין המעטים אשר בכל זאת הצליחו להבחין בטעות: ד"ר דבורה קפלן, אלמנתו של שר האוצר אליעזר קפלן. התמונה היתה תמונתה שלה, שנלקחה שעה שירדה מן ה" מטוס שהחזירה מרומא ללוד.

במערכת דבר הובררה סיבת הטעות. מאז הלויתו של אליעזר קפלן נשארה בדפוס העתון גלופה של משפחת המנות, שהוכ" נה אך לא פורסמה. עורכי הלילה השאירו אותה במקום בשימשה להם משקולת נוחה להניח על נירותיהם. בערב יום שלישי (יום קבורתו של הנשיא) הוחלף עורך הלילה. בראויה גלופה של מתאבלים ליד מטוס. חשב כי זו תמונתם של בן הנשיא ורעייתו שהגיעו אותו בוקר ללוד.

מעתה יצטרכו עורכי הלילה של דבר לבחור ביתר הקפדה את המשקולות לגיירות.

אסונות

הפעם לא צחוק

שבועות לא רבים מאז צחקה הארץ למש" מע ידיעה שהיא חלומו של כל עתונאי. על ילד שושך נחש; שבועות מספר מאז רעשה הארץ, וצחקה, למקרא ספור על נחש משקפים הודי שרדף אחרי אשה זקנה, הכיש אותה בעקבה, אך לא הצליח להמיתה. למרות גוששית נחש כזה מביאה תמיד מות, לא נדהמה הארץ לקרוא כי נחש בהרבה יותר פרזואי גרם למותו של חבר משק ב" עמק יזרעאל.

אסף בן-צבי (21) היה יליד תל-יוסף, בן הורים חברי המשק. כאשר חל הפילוג במשק וחברי מפ"ם במקום החליטו לעזוב, לעבור לבית-השטה הסמוכה, נסח אסף את קבוץ מולדתו ואת הוריו, הלך לנכר. ידיעה

* לפי המימרה העתונאית הידועה ש"כלב נשך אדם - איננה ידיעה, אבל "אדם נשך כלב - הרי זו ידיעה ממדרגה ראשונה."

הפליטו האשמות הדדיות, שלא הועילו לי איש הקטן שישב בחושך. הטיחה הממשלה כלפי חברת החשמל הירושלמית: "לא השקע" הם מאומה בציוד חדש; ודישחכם לחלקי חלוף היא מגוחכת; מכונותיכם הישנות דו" מות לחבית שאין לה תחתית." תשובת החב" רה, שמנהליה יושבים ברחובות המוארים של לונדון, היתה פשוטה: "אנו מפסידים כסף." מנוי החברה הירושלמית, המקבל בביתו אה חשבונותיה בין אם יש חשמל או אין תמה: העריפי החשמל היעלו שלוש פעמים בשנתיים האחרונות.

תקוה רבה להטבה מהפכנית במצב לא גרי אתה לאיש. הממשלה לא היתה להוטה לבצע את איומה הישן, להלאים את החברה; אך לה אין גנרטורים חדשים במחסן. קרן האור האחת בצבצה מכיוון בית החרושת שמשון בהר טוב, בו יופקו בעתיד הקרוב 2500 קילוואט-שעה בשביל ירושלים, כמות חשמל המספיקה להפעלת 3000 מנהצים לשעה.

טבריה

מתי תחילה העונה?

לחיפה יש מפעלי תעשייה, תל-אביב בתי מסחר, לנהריה שפתיים. לטבריה - מעינות חמים והכנרת. בשבילה הם גם נוף וגם עסק; העיר, שהטבע לא ברך אותה באוצרות הורו" שים לתעשייה, סיגלה את אוצרותיה לתעשייה מיוחדת. היא הפכה עיר ההארתה והמלונ" את. אליה נדרו מזו שנה רכבות תושבים שחיפשו נוף רונע אי מרפא במעינות.

העיר אשר מספר תושביה החדשים (13.000) עולה על זה של בני-ההתיקים (4.000), מקב" לת חלק ניכר של הכנסותיה מאורחים הבאים מבחוץ. העושה" של טבריה מקבצת בעיר להקות להקות של אזרחים מכל הסוגים. 36 בתי המלון מתמלאים עד מטתם האחרונה וזרם האורחים מתייפף אל הוך חדרים שכור רים בבתיים פרטיים.

אלא שהעונה בטבריה קצרה ביותר. הבאים אליה בוחרים בתקופה בה שאר הארץ מתי" עטפת בקור ובגשם, עוזבים אותה עם בוא האביב. בצאתם הם משיארים אחרים את ה" עיר הקטנה מתחממת בנחת על חוף הכנרת כשמלונותיה כמעט ריקים. הכנסות העיר, הי" עולות במהירות ה"עונה", יורדות באותה מהירות אל רמתן הקודמת.

בחורף וגם בקיץ. השנה ניסו הגור" מים המעוניינים (העירייה, בעלי המלונות, חמי טבריה, קיבוץ עין-גב שעל החוף המזרחי, אשד) להכניס שינוי כלשהו במעגל המקובל.

עשר דקות). הבית"רים נשארו בארגון מש" להם, קראו לו הארגון הצבאי הלאומי בארץ ישראל, העמידו בראשו את סגנו של תהומי, משה רוזנברג. ארגון זה הוא שנטל את ה" יוזמה לידיו, ערך את פעולת ירושלים.* סיום הויכוח. השבוע מלאו 15 שנה למאורע, הוחג בעצרת גדולה של אנשי אצ"ל בתל אביב.

אמר אחד המפקדים הגבוהים: "פעולה היום השחור בירושלים עוררה גועל נפש אצל כל אחד מאתנו, אך ידענו שזוהי חוב" תנו ושאין דרך אחרת."

אולם היוכוח הגדול, שהתהיל למחרת המע" שה, לא התקום אף בצעד אחד לפתורנו תוך 15 השנים שחלפו, מחכה להיסטוריון שיח" רוץ את פסקידין ההיסטוריה.

ירושלים

בשנה הבאה אור בירושלים?

שני אנשים התנגשו באחד הערבים השבוע בקרן רחובות ראשיים במרכז, של ירושלים. הרחובות היו שרויים אוחה שעה באפלים. אחד מן השנים מלכל סליחה, המשיך לגשש את דרכו הביתה. שם, לאור מנורת הנפט. נתגלה לו כי ארנקו נגנב באותה התנגשות. הוא קילל את חברת החשמל, את הגנב, את ה" עיר הנושאת את התואר "הבירה".

היה זה אחד הנזקים הקטנים והפחות חשו" ביים שנגרמו על ידי קלקולן של כמעט כל טורבינות חברת החשמל הירושלמית. בתי חרושת, בהם עמדו בטלים עשרות פועלים ליד מכונות ללא תנועה, הפסידו יותר. נזק נגרם לטחנת הקמח בה התקלקלו גלגלי השניים הענקיים כיוון שנעצרו בפתאומיות. בבתי חור" לים נאלצו רופאים לטפל בחוליהם בחשכה. במקרים החשמליים שחולו לפעול התקלקל המזון.

שני האחראים למצב, חברת החשמל ה" ירושלמית והממשלה, לא מצאו לנחון אף לתת הסבר אדיב לקהל הרונג, התעטפו ב" טלית של שתיקה, העדיפו לשחק "ברוגז",

* המטה היה מורכב מדוד רוזאל הירו" שלמי, חנוך שטרליץ הכפר-סבאי, אברהם ("אייר") שטרן, הלל קוק ואהרונצ'יק חייכמן. רוזאל הפך מפקד ראשי כזיבוטינסקי פיטר את רוזנברג מיד אחרי הפעולה הירושלמית. בשעתו טענו אויביו של רוזנברג כי נסע בלי רשות לקפריסין, ערק מן הארץ מפחד מאסר.

יומ"ים אחרי האבל

מודעות-האבל הגדולות עורן נראות. אך מודעות אחרות - פרטים קונצרטים, הצגות ושעשועים - החלו צרות עליהן מזה הצדדים. הצדדו של הצדד הנם קאופמן מבטא את העלבון הפלדי על האפל שהופר במהירות מבישה (ראה במדינה)